

Publicerad 2007-04-29 22:29 av NovaHI

Tiden skrämmer mig, irriterar mig och förundrar mig. Hur kan något så abstartkt förorsaka så många känslor? Ibland vill man att allt ska förbli som det är, andra gånger vill man färdas frammåt fortare än någonsin.

Vad känner du?

Tiden är vinden som släcker den sista gnistan

Tiden är en besynnerlig mördare

Förintar våra liv

sekund för sekund

Rusar ifrån oss, utan att vi själva hinner ikapp

Vi står längst bak i kön

med tomma händer

och undrar vad som egentligen

hände

Vad tiden tog ifrån oss?

Var det våra liv?

- Men vi lever ju fortfarande.

Var det kärleken, ungdomen, den tillfälliga lyckan?

Allt det som passerat

Stunderna vi aldrig får tillbaka

Det som finns i våra minnen

är det som mest intensivt

bryter ner oss

För vi vet

Att lyckan vi upplevde när vi för första gången

kände solen på huden, såg havet, blev kära

Aldrig kommer att

sätta världen i gungning igen

Och varför är de stunder vi uppskattar mest

dem som försvinner fortast

Som om vi inte har rätt att vara lyckliga

Vi ska minsann förtjäna det först

Och det kommer vi aldrig göra

Tiden straffar oss

För att vi är människor

För att vi känner känslor

vi aldrig
vill

Förlora

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren NovaHI med Poeter.se id #13281 innehar upphovsrätten